

hranila. Pod njenim skrbnim varstvom sem vzrastel. Naučila me je prvih, naj-potrebnejših molitvic. Dà, skrbela je zame, bolje nego li sama zase, dà, še celo smrti me je nekoč rešila.

Bilo je to takó-le: Imel sem pet let. Igral sem nekega popóludne s svojimi vrstniki za sosedovo hišo tik vode. Postavljali smo hišice iz deščic. Babica je prala nekoliko korakov od nas brezskrbnih otročičev. Kar ustanem in — ne vem, kakó je prišlo — zvrnem se v vodo. Hitro sem bil na sredi. Babica se silno prestraši, videč me v tolikej nevarnosti! Doseči me ne more. Hitro steče v sosedovo kuhinjo. — V hipu je zopet pri vodi z grebljo v roci ter me skuša spraviti k bregu. Jaz, začutivši palico, poprimem se je, in — potegnila me je iz vode. — Bil sem rešen, bil je tudi skrajni čas; kajti, če bi bila babica le za par trenutkov pozneje prišla, odplul bi bil mimo visokega vrtnega plotú, ki je zapiral daljni pot ob bregu.

Lahko si torej misliš, da je nikakor ne morem pozabiti. Pač res, tako do-brega srca ne boš našel kmalu. Če je imela kaj, s čemur me je mislila razveseliti, vse, vse mi je dala: sadja, kruha, vsega sem dobil pri njej. Sebi je raje pritrkala, da sem bil le jaz vesel, zadovoljen.

Mnogo, mnogo podrobnostij bi ti imel še povedati o njej, a bodi dovolj. Spoznal si jo lahko iz tega kratkega pripovedovanja. A vender, ná — preberi še list, ki sem ga prejel od očeta. To izgovorivši, podá mi list. Razgrnem ga in čitam:

Ljubi Janko!

Pravil sem Ti o Božiči, ko sem te obiskal, da je naša babica nekoliko bolehná. Upali smo, da se bode opomogla, ali kmalu po mojem povratku iz Ljubljane se je vlegla. Pljučnica jo je vrgla na posteljo; nič več ni vstala. — V soboto popóludne smo jo pokopali. Bog jej daj večni mir in pokoj!

Tebe se je vedno spominála in še zadnji dan, predno je umrla, opomnila me je: „Piši Janku in sporoči mu moj pozdrav. Če se več ne vidiva, izroči mu ti ono šmarno petíco, ki sem mu jo obljubila za spričalo — s ka-terim je bila prav zadovoljna. Moli za-njó in spominaj se njenih dobrot!

Prisrčno Te pozdravlja tvoj skrbni oče

Ivan.

Res, dobra je bila ta babica! Blag jej bodi spomin!

t.

Listje in cvetje.

Drobtine.

Umr! je v 11. dan
meseca marca prečast.
gospod

Ivan Nemanjič,

župnik v Št. Ožbaltu
na Gorenjskem. Rajnki
gospod je bil rojen v
Metliki dne 9. septemb.

1856. l. in v mašnika posvečen 24. julija

1882. l. Bil je blagi pokojnik tudi našemu listu podpornik, zatorej mu bodi blag spomin ohranjen tudi v našem „Vrtci.“ V miru naj počiva!

Kratkočasnica.

Učitelj: Nù, Jožek, povej mi, zakaj so po leti dnevi daljši in po zimi krajši? — Jožek: Zato, ker gorkota vse stvari razteza, mrzlota jih pa krči.

Nove knjige in listi.

* Nauki o varstvu živali za mladino, z dovoljenjem graškega društva za varstvo živali preložil Anton Poreger, naduč. na Humu, tiskal in založil W. Blanke v Ptuiju. Cena 15 kr., po pošti 20 kr. — To je nekaj, kar bi morala vsaka naša ljudska šola imeti. Na velikej poli močnejšega papirja natisnenih je prav lično deset točk o varstvu živalij. To učilo naj bi viselo v vsakej šoli na steni in v ta namen priporočamo je tudi mi vsem šolskim vodstvom v porabo.

* Popis praznovanja 40 letnega vladanja Nj. Veličanstva presvitlega cesarja Franca Jožefa I. in blagoslovljenja nove Frane-Jožefove šole in nove šolske zastave. Šolski mladini v Črnomlju v spomin 1890. Tiskal J. Krajec v Novomestu. — 8°. 32 str. — Prav primerna knjižica šolske mladini v spomin ob otvorjenji nove Frane-Jožefove šole v Črnomlju.

* Národne legende za slovensko mladino. Nabral, izdal in založil Anton Kosi, učitelj v Središči. I. zvezek. V Ptuiju. Natisnil W. Blanke. 1890. 8°. 39 str. (Cena 18 kr.) — To je najnovejša, jako lična knjižica za našo slov. mladino, obsežajoča 21 pobožnih pripovedek — národnih legend. Da-si je bila večina teh legend vže priobčena po raznih slovenskih listih, največ v našem „Vrteci“, vender je bila taka zbirka v posebnej knjižici za našo mladino potrebna in tej potrebi je ustregel gosp. Kosi s prvim zvezkom omenjene zbirke. Mi želimo, da bi se knjižica razširila mnogobrojno mej našo slovensko mladino in bi jej skoraj sledil tudi drugi zvezek.

Rešitev demanta, zabavne naloge in zagonetke

v 3. „Vrtčevem“ listu.

Rešitev demanta:

M
 č a j
 b a k e r
 L e v s t i k
M a k s S a m e c
 L o g a t e c
 T o m a n
 l e v
c

Prav so ga rešili: Rudolf in Viktor Andrejka, Oskar Eppich in Erik Mosché, učenci v Ljubljani; Emil Šinko v Središči (Štir.). — Olga Eppich in Vera Mosché, učenki v Ljubljani.

Rešitev zabavne naloge:

Ažman
Navratil
Toman
Orožen
Naglič
Miklošič
Stritar
Levstik
Oliban
Metelko
Solar
Erjavce
Kopitar

Začetne črke teh besedij dadó,
 ako je čitate od zgoraj nizdolu:
Anton M. Slomšek.

Prav so jo rešili: Gg. Jos. Novak, učitelj na Dobrovi; Rud. in Viktor Andrejka, učenca v Ljubljani; Emil Šinko v Središči (Štir.); Janko Polec, učenec v Kamniku; Anton Rant, učenec; Marija in Leopoldina Rant, učenki na Dobrovi.

Rešitev zagonetke:

Pameten
Rodovit
Imovit
Darežljiv
Nizek
Okrogel
Star
Temen

Začetne črke teh besedij dadó, ako je čitate od zgoraj nizdolu:
Pridnost.

Prav so jo rešili: Gosp. Jos. Novak, učitelj na Dobrovi; Emil Šinko v Središči; Erik Mosché, učenec v Ljubljani; Janko Polec, učenec v Kamniku; Anton Rant, uč. na Dobrovi. — Vera Mosché v Ljubljani; Marija in Leopoldina Rant na Dobrovi.

Zabavna naloga.

(Priobčil Jos. Novak.)

				A			
				A			
				C			
				D			
R	S	S	E	V	V	Z	
			E				
			E				
			J				
			M				
			O				
			O				
			R				

Zamenjajte v tem križu črke tako med seboj, da se bode čitalo od zgoraj nizdolu in od leve proti desnej obče znano gaslo.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca, in stoji za vse leto 2 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr. Napis: Upravištvu „Vrtčevu“, mestni trg, šte. 23 v Ljubljani (Laibach).

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.